

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoCsp/15/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119402406
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6119402406.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Jána Auxta a JUDr. Anny Snopčokovej v právnej veci žalobcu: Inkasáreň, s.r.o., so sídlom 811 09 Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 777 974, zastúpený splnomocnenou advokátkou Mgr. Zuzanou Bírovou, so sídlom 831 02 Bratislava, Americká 2, proti žalovanému: G. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX C. E. T., o zaplatenie 70,70 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš č.k. 12Csp/71/2020- 81 zo dňa 26. 01. 2021, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš č.k. 12Csp/71/2020- 81 zo dňa 26. 01. 2021 **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Veľký Krtíš (ďalej „súd prvej inštancie“, alebo „okresný súd“) výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 70,70 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 70,70 eur od 26.01.2019 až do zaplatenia a náklady spojené s uplatnením pohľadávky 2,40 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. rozhodol o trovách prvoinštančného konania a žalobcovi proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

1.1. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie konštatoval skutkový a právny základ uplatneného nároku žalobcu, ktorý sa domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 70,70 eur s príslušenstvom na tom základe, že voči žalovanému bola dňa 25.01.2019 počas prepravy Mestskou hromadnou dopravou Bratislava, ktorú prevádzkuje Dopravný podnik Bratislava, a.s., vykonaná kontrola cestovného dokladu. Keďže žalovaný cestoval mestskou hromadnou dopravou v Bratislave bez cestovného lístka, bolo vyhotovené Hlásenie o porušení tarifných a prepravných podmienok variabilný symbol 19001247 a žalovaný bol zaviazaný na úhradu základného cestovného vo výške 0,70 eur a prirážky vo výške 70,- eur. Súd prvej inštancie taktiež konštatoval, že žalovaná pohľadávka bola postúpená na žalobcu na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 24.01.2019, uzavretej medzi Dopravným podnikom Bratislava, akciová spoločnosť, ako postupcom a spoločnosťou Inkasáreň, s.r.o., IČO: 35 777 974, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, ak postupníkom.

1.2. Súd prvej inštancie uplatnený nárok právne posúdil podľa ustanovenia § 8 ods. 5, 6, § 16 ods. 4 písm. c/ a f/ zákona č. 514/2009 Z.z. o doprave na dráhach v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej „Zákon o doprave“) a konštatoval skutkový a právny stav. Dňa 25.01.2019 bola na linke č. 88 v Bratislave v úseku zastávok Most Apollo a Prístavná, číslo voza 2239 o 10:23 hod. vykonaná revízorom so služobným číslom 1045 kontrola cestovných lístkov, pričom bolo zistené, že žalovaný, ktorého totožnosť bola overená podľa občianskeho preukazu, cestoval bez cestovného lístka. Za nesplnenie povinnosti cestovať s platným cestovným lístkom bol žalovanému uložený postih zaplatiť právnemu predchodcovi

žalobcu sumu 70,- eur a cestovné 0,70 eur. Žalovaný požadovanú sumu nezaplatil ani na základe výzvy právneho zástupcu žalobcu zo dňa 14.06.2019.

1.3. Súd prvej inštancie následne uviedol, že vykonaným dokazovaním mal preukázať, že žaloba bola podaná dôvodne. Žalovaný bol v konaní nečinný, tvrdenia žalobcu nepoprel, súd prvej inštancie ich preto považoval za nesporné. Vzhľadom na vyššie uvedené okresný súd žalobe v celom rozsahu vyhovel (cestovné vo výške 0,70 eur, sankcia za cestovanie bez platného cestovného lístka vo výške 70,- eur a uplatnené náklady spojené s vymáhaním pohľadávky vo výške 2,40 eur (2x poštovné)). Keďže sa žalovaný dostal do omeškania, s poukazom na ustanovenie § 517 ods. 1 prvá veta a ods. 2 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej „Občiansky zákonník“), v spojení s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka platného v čase omeškania, uložil súd prvej inštancie žalovanému aj povinnosť na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od 26.01.2019 až do zaplatenia, t. j. odo dňa nasledujúceho po dni, kedy žalovanému vznikla povinnosť uhradiť záväzok. O náhrade trov prvoinštančného konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a nakoľko žalobca mal vo veci plný úspech, súd mu priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v celom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodu tvrdených skutkových chýb napádaného rozsudku. Podľa odvolateľa zistený skutkový stav nezodpovedá skutočnosti, skutkové zistenia sú nejasné a neúplné, súd prvej inštancie sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Obvinenie žalobcu pokladá odvolateľ za bezpredmetné, keďže tvrdil, že sa v danom čase nenachádzal na území SR (ako dôkaz môže poskytnúť letenky, svedkov, prípadne iné záznamy o pobyte v zahraničí) a domnieva sa, že niekto zneužil jeho identitu. Okrem toho sa v napadnutom rozsudku uvádza, že žalovaný bol identifikovaný občianskym preukazom. Na skutočnosť, že nedisponuje občianskym preukazom a o strate/odcudzení má aj doklad príslušných orgánov, elektronicky upozorňoval žalobcu už pri „vznesení obvinenia“, na čo mu bolo odpísané, že bol identifikovaný vodičským preukazom. Na základe jeho podozrenia zo zneužitia identity žiada, aby žalobca uviedol identifikačné číslo dokumentu, na základe ktorého ho údajne identifikovali.

2.1. Žalovaný uviedol, že nakoľko býva v zahraničí a trvale sa nezdržiava na území SR, nemal možnosť túto vec riešiť, nebol ani včas upovedomený o súdnom konaní a teda nemal ani možnosť obhajovať sa. Taktiež na základe prezumpcie neviny žiada dôkladnejšie preverovanie dôkaznej situácie, keďže nie je povinnosťou obžalovaného dokazovať svoju nevinu, pretože zásada prezumpcie neviny vyžaduje, aby to bol štát, kto nesie v trestnom konaní dôkazné bremeno. Je nevyhnutné, aby jeho vina bola bez akýchkoľvek pochybností preukázaná a vykonané dôkazy musia jednoznačne a s najvyšším stupňom istoty preukazovať, že skutok uvedený v obžalobe sa stal a že práve obžalovaný je skutočne osobou, ktorá sa žalovaného skutku dopustila. V prípade existencie akýchkoľvek rozumných pochybností o tom, či sa obžalovaný žalovaného skutku dopustil, je potrebné tieto pochybnosti vykladať v jeho prospech a nie naopak. Ani vysoký stupeň podozrenia sám o sebe nevytvára zákonný podklad pre odsudzujúci výrok. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhuje, aby krajský súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného len v stručnosti uviedol, že naďalej trvá na podanom návrhu v celom rozsahu. Pre doplnenie žalobca uvádza, že žalovaný bol pri priestupku identifikovaný vodičským preukazom, ako to vyplýva aj z predloženého dôkazu Hlásenie o porušení tarifných a prepravných podmienok.

4. V dôsledku odvolania Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku - ďalej „CSP“, alebo „Civilný sporový poriadok“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok okresného súdu v meritórnom výroku I., ako aj v závislom výroku II. o trovách konania podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Odvolací súd vzhľadom na obsah spisového materiálu, ako aj dôvody odvolania konštatuje, že súd prvej inštancie náležite a správne zistil skutkový stav veci a v zmysle ustanovenia § 383 CSP je odvolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil prvoinštančný súd. Odvolací súd preto pri rozhodovaní vychádzal zo súdom prvej inštancie ustáleného skutkového stavu a neboli

naplnené procesné predpoklady v odvolacom konaní dopĺňovať dokazovanie, prípadne odvolacím súdom nariadovať odvolacie pojednávanie (§ 383, § 384 ods. 1, 2 a 3, v spojení s ustanovením § 366 Civilného sporového poriadku).

6. Predmetom sporu je nárok žalobcu, ako postupníka, ktorý sa domáhal voči žalovanému zaplata sumy 70,70 eur s príslušenstvom na tom základe, že voči žalovanému bola dňa 25.01.2019 počas prepravy Mestskou hromadnou dopravou v Bratislave, ktorú prevádzkuje Dopravný podnik Bratislava, a.s., vykonaná kontrola cestovného dokladu. Keďže žalovaný cestoval mestskou hromadnou dopravou bez cestovného lístka, revízorom bolo vyhotovené Hlásenie o porušení tarifných a prepravných podmienok, variabilný symbol 19001247 a žalovaný bol zaviazaný na úhradu základného cestovného vo výške 0,70 eur a prirážky vo výške 70,- eur. Žalovaná pohľadávka bola postúpená na žalobcu na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 24.01.2019, uzavretej medzi Dopravným podnikom, a.s. Bratislava, ako postupcom a spoločnosťou Inkasáreň, s.r.o., IČO: 35 777 974, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, ako postupníkom. Právny základ nároku žalobcu je vyvedený zo zákonných ustanovení § 8 ods. 5, 6 a § 16 ods. 4 písm. c) a f) Zákona o doprave.

7. Odvolací súd, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379 a § 380 CSP) konštatuje, že žalovaný založil svojou obranu a odvolaciu argumentáciu na tvrdení, že v čase, kedy sa mal dopustiť priestupku a cestovať mestskou hromadnou dopravou v Bratislave bez platného cestovného lístka, sa nenachádzal na území Slovenskej republiky a domnieva sa tak, že niekto zneužil jeho identitu. Poukázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý uviedol, že bol identifikovaný občianskym preukazom. Žalovaný tak tvrdil, že v danom čase nedisponoval občianskym preukazom, ktorý stratil, respektíve mu bol odcudzený, na čo aj mal podľa svojho tvrdenia upozorniť žalobcu. V odvolaní súčasne žalovaný poukázal na zásady typické pre trestné konanie, na zásadu prezumpcie neviny „obžalovaného“ a na povinnosť súdov v trestnom konaní bez akejkoľvek pochybnosti preukázať „spáchanie skutku obsiahnutého v obžalobe“ a taktiež „všetky pochybnosti o skutku vykladať v trestnom procese v prospech obžalovaného“.

8. Odvolací súd v úvode svojej argumentácie považuje za potrebné poznamenať a zdôrazniť zásadnú skutočnosť, že napadnutý rozsudok bol vydaný civilným súdom v rámci občianskeho sporového konania a nejde o trestné konanie, pričom zásady konania pred trestným súdom a zásady súdneho sporového konania v občianskoprávných konaniach sú diametrálne odlišné. Je pravdou, že trestné konanie je charakterizované zásadou oficiality, obžalovacou zásadou a vyhľadávacou zásadou, ako aj zásadou prezumpcie neviny a taktiež zásadou „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obžalovaného). Avšak civilný sporový poriadok stojí na konštrukcii kontradiktórnosti sporového konania, na zásade povinnosti uniesť dôkazné bremeno tvrdenia a preukázania tvrdeného, na zásade formálnej (nie materiálnej) pravdy a na zásade procesnej zodpovednosti strán sporu za výsledok súdneho sporového konania.

9. Podľa článku 8 Civilného sporového poriadku sú strany sporu povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podoprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

10. Podľa čl.15 ods. 1 CSP, dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon.

11. Podľa § 153 ods. 1 CSP, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

12. Články 8 a 9 CSP sú vyjadrením princípu kontradiktórnosti sporového konania a prejednávacieho princípu (zásady formálnej pravdy). Rovnako tieto princípy súvisia so zásadou tzv. rovnosti zbraní a s princípom dispozičným. Priorizuje sa procesná aktivita sporových strán, ktoré sú zásadne povinné tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a označiť dôkazné prostriedky na preukázanie svojich tvrdení. Každá procesná strana je povinná označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podoprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Taktiež strany sporu majú právo sa oboznámiť s vyjadreniami, návrhmi a dôkazmi protistrany a môžu k nim vyjadriť svoje stanovisko v rozsahu, ktorý určí zákon.

13. Súd prvej inštancie mal z Registra pobytu obyvateľov Slovenskej republiky, ako aj šetrením prostredníctvom príslušného Okresného riaditeľstva policajného zboru vo Veľkom Krtíši preukázané, že žalovaný má v evidencii evidovaný trvalý pobyt v meste E. T. bez bližšie uvedenej adresy. Nad rámec zákonnej povinnosti súd prvej inštancie na zistený telefonický kontakt na žalovaného vykonal viaceré pokusy kontaktovať sa so žalovaným za účelom oznámenia jeho aktuálnej adresy, na ktorú by bolo možné uskutočniť doručovanie písomností súdu. V súdnom spise (č.l. 63 spisu) je obsiahnutý úradný záznam spísaný dňa 10. 11. 2020, v zmysle ktorého asistentka senátu dňa 9. 11. 2020 telefonicky kontaktovala žalovaného, ktorého požiadala o poskytnutie informácie doručovacej adresy, na ktorú mu bude možné doručovať súdne zásielky. Žalovaný ihneď po tom, ako sa dozvedel, že telefonát je zo strany okresného súdu, oznámil asistentke senátu, že šoféruje a pri tejto činnosti je zakázané používať mobilný telefón. Ihneď ukončil hovor a napriek viacerým opätovným pokusom sa súdu nepodarilo viac s ním skontaktovať, nakoľko opakovane telefón už nedvíhal. Odvolací súd pritom poznamenáva, že takáto povinnosť o kontaktovanie strany sporu prvoinštančného súdu z platnej procesnej úpravy ani nevyplývala, nakoľko v súlade s ustanovením § 106 ods. 1 písm. a/ CSP bol súd povinný doručovať strane sporu - fyzickej osobe písomnosti súdu na adresu evidovanú v registri obyvateľov Slovenskej republiky alebo adresu miesta pobytu cudzinca na území Slovenskej republiky podľa druhu pobytu cudzinca. Ohľadom doručovania žaloby taktiež súd prvej inštancie postupoval zákonným spôsobom a v súlade s procesnou úpravou, konkrétne v súlade s ustanovením podľa § 116 ods. 2 v CSP žalobu spolu s prílohami doručoval žalovanému zverejnením oznámenia o podanej žalobe na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu. Žaloba sa považuje po 15 dňoch od zverejnenia oznámenia za doručeníu, a to aj vtedy, ak sa adresát o tom nedozvie. Zákonná procesná úprava tak priamo predpokladá zákonnú fikciu doručenia žaloby spolu s prílohami strane sporu, ktorá nemá evidovanú adresu pobytu v evidencii pobytu obyvateľov a súdu sa nepodarilo zistiť inú doručovaciu adresu. Z obsahu spisu (č.l. 71 -72 spisu) je zrejmé, že súd prvej inštancie doručoval žalobný návrh spolu s prílohami, poučením a ďalšie písomnosti s výzvou na vyjadrenie sa k ich obsahu žalovanému aj prostredníctvom Mesta Veľký Krtíš. Taktiež súd prvej inštancie postupoval v súlade so zákonnou úpravou, keď vzhľadom k tomu, že išlo o spor s nízkou hodnotou rozhodoval v súlade s ustanovením § 297 CSP bez nariadenia pojednávania. Tento procesný postup nemožno hodnotiť ako porušenie práva strany sporu na spravodlivý súdny proces, ktorým by bolo znemožnené strane sporu - žalovanému, účinne sa v spore brániť, nakoľko súd postupoval v súlade so zákonnou úpravou, dokonca nad jej rámec, v snahe získať doručovaciu adresu žalovaného. Odvolací súd pritom poznamenáva, že žalovaný tým, že bol telefonicky kontaktovaný súdom prvej inštancie a bol aj vyzvaný asistentkou príslušného senátu na oznámenie adresy, na ktorú je mu možné doručovať písomnosti súdu, mal vedomosť o tom, že je voči nemu vedené súdne konanie a bolo tak na jeho iniciatívu a procesnej obozretnosti, aby sám kontaktoval súd prvej inštancie, oznámil adresu kontaktu s ním a následne aj aktívne produkoval procesnú obranu, pokiaľ viacnásobné a opakované telefonické pokusy o skontaktovanie sa s ním zo strany súdu prvej inštancie odignoroval. Odvolací súd napokon poznamenáva, že rozsudok súdu prvej inštancie bol žalovanému postupom podľa § 5b zákona číslo 253/1998 Z.z. o hlásení pobytu občanov a v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku doručovaný prostredníctvom Mesta Veľký Krtíš a z doručky obsiahnutej na č.l. 85 spisu vyplýva, že si rozsudok dňa 15. 2. 2021 žalovaný osobne prevzal. V súlade so zásadami civilného sporového konania tak bolo na procesnej aktivite strán sporu (v súlade so zásadou kontradiktórnosti sporového konania, v súlade so zásadou povinnosti produkovať skutkové tvrdenia spochybňujúce alebo zoslabujúce protitvrdenia druhej strany sporu a v súlade s povinnosťou predložiť hodnoverné dôkazy o svojich skutkových a právnych tvrdeniach), teda na žalovanom, aby sa aktívne v prvoinštančnom konaní bránil a predložil relevantné dôkazy o svojich tvrdeniach.

14. Odvolací súd však v tejto súvislosti poznamenáva, že ani v štádiu odvolacieho konania žalovaný nepredložil jediný dôkaz, ktorým by svoje tvrdenia obsiahnuté v odvolaní preukázal. Pokiaľ tvrdí, že v inkriminovanom období sa zdržiaval mimo územia Slovenskej republiky a že bola inou osobou zneužitá jeho identita, potom o tomto skutkovom tvrdení nepredložil žalovaný v rámci celého súdneho konania absolútne žiaden dôkaz. Len ničím nepodložené tvrdenia strany sporu nemôže odvolací súd brať za splnenie dôkaznej povinnosti a vychádzať z nich.

15. Odvolací súd čiastočne priznáva relevanciu odvolacieho argumentu žalovaného, ktorý namietal, že súd prvej inštancie, zrejme v dôsledku nedôsledného konštatovania preukázanej skutočnosti, mylne uviedol v odôvodnení rozsudku, že totožnosť žalovaného bola overená podľa občianskeho preukazu (bod 9 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Skutočnosťou je, že takéto konštatovanie súdu

je v rozpore s predloženým listinným dôkazom samotného žalobcu, ktorý na čl. 8 spisu, spolu so žalobou a za účelom preukázanie tvrdených skutočností, predložil ako relevantný listinný dôkaz Hlásenie o porušení tarifných a prepravných podmienok, vyhotovený Dopravným podnikom Bratislava, variabilný symbol 19001247, zo dňa 25. 1. 2019, z ktorého obsahu okrem identifikačných údajov revízora, ktorý spísal tento záznam, údajoch o mieste a čase prípadu a konkrétnej linke a čísle vozňa prostriedku hromadnej dopravy, kde bol priestupok zistený a výške postihu, sú obsiahnuté osobné údaje žalovaného a to meno, priezvisko, dátum narodenia, trvalé bydlisko s tým, že z tohto listinného dôkazu vyplýva, že cestujúci bol identifikovaný vodičským preukazom E. - XX a nie číslo občianskeho preukazu tak, ako to mylne uviedol súd prvej inštancie. Súčasne však odvolací súd poznamenáva, že všetky ostatné skutočnosti, tvrdenia a konštatované dokazovanie vyplývajúce z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie sú správne a zodpovedajú listinným dôkazom a teda len tá skutočnosť, že totožnosť žalovaného bola overená nie občianskym preukazom, ale vodičským preukazom, sama osebe nespôsobuje nezákonnosť a vecnú nesprávnosť rozsudku súdu prvej inštancie.

16. V tejto súvislosti odvolací súd upriamuje povinnosť na zásadu kontradiktórnosti sporového súdneho konania s poukazom na dôkaznú povinnosť vyplývajúcu stranám sporového konania z čl. 8 CSP v spojení s § 153 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého sú strany povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Je tak možné skonštatovať, že žalobca si splnil v konaní dôkaznú povinnosť a povinnosť preukázania svojich skutkových a právnych tvrdení a predložil relevantné listinné dôkazy. Bolo potom na protistrane - teda žalovanom, aby produkoval relevantné prostriedky procesnej obrany voči žalobcom produkovaným prostriedkom procesného útoku za účelom ich vyvrátenia, resp. spochybnenia. Pokiaľ zostali tvrdenia žalovaného len v rovine ničím nepodložených tvrdení, bolo na ňom, aby svoje tvrdenia aj hodnoverne v spore preukázal. Žiadny dôkaz vyvracajúci dôkaz predložený žalobcom žalovaný v spore neprodukoval, a to ani v odvolacom konaní a teda žiadnym relevantným spôsobom nevyvrátil listinný dôkaz predložený žalobcom. Ohľadom svojich tvrdení tak žalovaný neunesol v konaní dôkazné bremeno, čo má za následok procesný neúspech v spore.

17. Nakoľko žalovaný bol v konaní nečinný, nesplnil si svoju povinnosť tvrdenia a preukázania tvrdenia nedôvodnosti uplatneného nároku žalobcu voči nemu, pričom súd prvej inštancie postupoval pri rozhodovaní v súlade z príslušnými ustanoveniami Civilného sporového poriadku a rešpektujúc zásady civilného sporového konania, v súlade s ustanovením § 151 CSP skutkové tvrdenia strany - žalobcu, sa preto považujú za nesporné. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie potom rozhodol vecne správne, pokiaľ nespochybnený nárok žalobcu, vyplývajúci z listinných dôkazov predložených žalobcom, vyhodnotil ako dôvodný, žalobe v celom rozsahu vyhovel a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 70,70 eur, teda cestovné vo výške 0,70 eur a sankciu za cestovanie bez platného cestovného lístka vo výške 70,- eur, ako aj žalobcom uplatnené náklady spojené s vymáhaním pohľadávky vo výške 2,40 eur (2x poštovné).

18. Možno potom zhrnúť, že právne a skutkové závery, na základe ktorých súd prvej inštancie meritórne rozhodol, boli vecne správne a zákonné. V nadväznosti na vecnú správnosť meritórneho výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie a konštatovanie plného procesného úspechu žalobcu, je potom vecne správny aj závislý výrok II. rozsudku, ktorým súd prvej inštancie v súlade so zásadou zohľadnenia miery procesného úspechu a neúspechu strán sporu, vyplývajúcej z ustanovenia § 255 ods. 1 a 2 CSP v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 CSP, priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu 100 %. Odvolací súd preto z uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. a v závislom výroku II. podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu strán v konaní (§ 255 CSP) a vyslovil, že žalovaný, ako procesne neúspešná strana sporu, je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí a to samostatným uznesením.

20. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).